

захванала да вѣе прохлада; захвснѣлата, пчелица брѣнчала и се още работила надъ полското цвѣтице; сжрчениятъ гущеръ бжрзалъ и кжршилъ са камъ своята дупчица, като крѣхко момиченце, което бѣга отъ майка си, за да го не попоще, и приготвялъ са да си почине на своето лѣгловище . . . Стадо щжркеле оставило вече блатото и рѣчните брѣгове, и полѣтѣло камъ небесната висота; гласътъ на бѣло-главиятъ орѣлъ дохождалъ до човѣческите уши и причинѣвалъ тжга; а керкенезите са виле надъ дворовете и, съ своятъ жѣдни и грабливи погледъ, слѣдиле слѣдъ кокошките, които, съ крякане и куткудякане, повѣле своите пиленца, и скриле са вѣ кочекътъ. На синѣното небе, тамъ дѣто още не успѣле да го покриятъ облаци, захванале да са показватъ звѣзди . . . Предъ кжщата на дѣда Либена, на столътъ, сѣдѣле два юнака — Павлинъ и неговиятъ другаринъ Благоя, и